

Talent și tinerețe în matineu la TES

Într-o dimineață geroasă și chiar cu zăpadă din abundență pe străzile Capitalei, circulând greu cu mijloacele de transport în comun, am ajuns la Teatrul Evreiesc de Stat. Am fost printre puținii spectatori strânși în foaier care așteptau, câteva minute înainte de ora unsprezece, verdictul: se joacă sau nu spectacolul programat în matineu? Era vorba de *Destine încrucișate*, în interpretarea a doi actori: Natalie Ester și Mircea Drâmbăreanu. S-a hotărât să ni se dea drumul în sală, cu toate că nu erau prea multe locuri ocupate. M-am gândit atunci la cei care urmau să apară pe scenă, care se vor uita în ochii noștri, la scaunele rămase libere și vor spune povestea personajelor lor. Dacă ar fi fost întrebați, cred că ar fi ales să joace și pentru o singură persoană. Spectacolul m-a convins de acest lucru. A fost susținut cu forță, cu energie, cu credință, dar mai ales cu căldură.

Natalie Ester, laureata ediției 2003 a Galei HOP, nu este doar interpreta rolului feminin, ci și autoarea textului. Scriitura îi trădează sensibilitatea, dar și puterea dialogului, simțul teatralității. Cu toate momentele de stângăcie ale textului, inerente unui început de drum, lectura scenică mi-a făcut plăcere. Construită pe ideea teatrului în teatru, piesa vorbește despre încercarea de a fi tu însuți, de a-ți recunoaște, stăpâni și înfrunta sentimentele, chiar propriul destin. Este povestea unei tinere poete, Agatha, retrasă în apartamentul său, bolnavă de cancer, hotărâtă să-și pună capăt vieții. Nu fără a petrece ultimele zile în compania cuiva. A unui pictor care închiriaza o cameră și care o convinge că, orice s-ar întâmpla, merită să iubească. De fapt, era un „șnur“ înaintea unei premiere, când regizorul, soțul actriței, află de iubirea dintre aceasta și partenerul de scenă. Atât Agatha, cât și interpreta ei se întreabă în final: de ce tocmai eu?

Adevărurile frumoase, dar și dure, sunt rostite simplu, cu talent. Încrederea în ei și dăruirea pe care cei doi actori o simt pentru această profesie umplu scena și fac ca elementele de decor: un scaun, o vază cu flori artificiale, o mașină de scris și un telefon, să nu mai pară puține. Vorbesc, dansează, strigă – *joacă*. O regie mai atentă și mai curată le-ar fi însă de un real ajutor. Se simte nevoia impunerii unui ritm, care să ridice spectacolul, și a unui ochi obiectiv care să-l corecteze. Pentru că *material de lucru* există.

După reprezentație, aplauzele au răsunat cu ecou în sala aproape goală. Natalie Ester și Mircea Drâmbăreanu au fost chemați, însă, de câteva ori la rampă de cei câțiva spectatori care au vrut să-i răsplătească astfel pentru entuziasmul și dăruirea lor. Printre care și eu.